

Елегія

Антін Дикий

Брожу по парку,
Дивлюся на красу,
Залиту золотом і сумом,
І сам себе на вогнище несу,
Бо чую серцем осінь хмуру...
Я сам
у собі
сиву
волосину
вирвав.
Згадай давно – минулий гул...
Неначе я й не жив...
Чому ж я оцвітаю?
Сивіє
голова
од дум...